

dag har en afgift, der jo, uanset hvordan man anskuer det, har en begrænsende effekt på kulturlivet, fordi der har været dårlig økonomi i at få udgivet den smalle musik. Det samme problem har selvfølgelig vist sig for de nye kunstnere, der dukker op, og som udelukkende synger på dansk.

Men jeg kan da selvfølgelig ikke give nogen garanti for, at det ikke også vil betyde en yderligere omsætning af udenlandsk musik. Det ved jeg ikke om man så skal beklage. Men i Venstre finder vi i hvert fald, at der er god grund til at fjerne den gamle afgift. Vi er ikke nervøse, for der vil også være dækning i et forøget salg, ligesom vi har set det i f.eks. parfumeindustrien.

Brian Mikkelsen (KF):

Staten tager i dag med den ene hånd og giver lidt tilbage med den anden hånd. Sådan har dansk kulturpolitik været praktiseret gennem mange år.

På musikområdet har staten gennem mere end 40 år opkrævet denne luksusafgift, kaldet en punktafgift, på gramfonplader og siden cd'er. Det vil sige, at det er ren luksus, når vi sidder derhjemme i stuen og hører Shu-Bi-Duas nyeste cd'er eller lader Mozart runge ud i de samme højtalere.

Punktafgiften blev indført i 1950 for at styrke betalingsbalancen ved at begrænse den danske import af luksusvarer som lysekroner, fyldepenne, gulvtæpper og siden gramfonplader. Afgiften på alle de nævnte varer er for længe forsvundet igen. Men hver gang der er blevet talt om afgiften på plader og siden cd'er, har de skiftende regeringer skubbet problemet væk. Da man eksempelvis i 1955 forlængede punktafgifterne, sagde daværende finansminister Viggo Kampmann her fra talerstolen bl.a. om gramfonplader:

»Selv om det er meget fornøjeligt at høre, kan vi altid på et andet tidspunkt diskutere, hvor meget det har med kultur at gøre. Jeg synes ikke, at det er urimeligt at have en vis afgift på dette.«

Da cd'en slog igennem for 10 år siden, blev den også hurtigt pålagt afgiften. Det var jo en plade. Til gengæld var der ingen, der anfægtede, at den samme musik på kassettebånd eller den tilhørende musikvideo naturligvis skulle være uden afgift.

Afgiften betyder, at hver gang man køber en cd eller lp i Danmark, går der stadig væk 15 pct. ud over den almindelige moms til statskassen.

Om de penge har ikke – for at gøre det helt klart – nogen som helst forbindelse med de kulturbevillinger, der bliver givet af den danske regering. Ikke nogen som helst! Det er to vidt forskellige kasser.

Punktafgiften rammer musikbranchen, fordi den er med til at forhindre især nye komponister i at komme ud til et bredt publikum. Afgiften har altså også virket hæmmende på en udvikling af dansk musikliv. Hvis vi ser på tallene, er Danmark da også det land i Vesteuropa, hvor der er færrest cd'er pr. husstand.

Afgiften er også forældet, fordi cd-ROM'er i løbet af kort tid kan levere det samme produkt som cd-pladerne. Der er nemlig teknisk set tale om nøjagtig samme produkt som musik-cd'er, blot med et andet indhold. Efter en kendelse fra Mønsnavnet er denne luksusafgift heldigvis fjernet.

Når punktafgiften bliver fjernet, sandsynligvis fra 1. januar 1996, opnås naturligt en øget omsætning. Et større salg vil ud over at gavne staten i form af flere moms- og skatteindtægter også gavne musikbranchen, der herved får økonomisk grundlag for i højere grad at satse på nye talenter. En sådan talentpleje er vigtig, således at dansk musikliv vedbliver at være en markant del af dansk kulturliv.

Afgiftsfjernelsen, som sparer musikbranchen for 130–140 mio. kr., vil givet fremme udgivelsen af danske kunstneres værker. Danmark er et lille sprogområde, og det er derfor vigtigt at værne om det danske sprog. Vi bliver dagligt påvirket i vores sprogbrug gennem udenlandske tv-stationer, magasiner og ikke mindst gennem udenlandsk musik. Dansk musik virker sprogfornyende og medfører en lang større debatskabelse, end udenlandske udgivelser gør.

Aage Frandsen (SF):

Når man hørte skatteministerens kommentar til dette forslag, måtte man jo få indtryk af, at landets økonomi næsten kunne komme til at stande i våde, hvis dette forslag blev vedtaget.

Når man så tænker på, hvad skatteministeren og også forgængere i samme embede har lavet af forskellige forslag, hvor man godt kan sætte spørgsmålstegn ved, i hvilket omfang der har været tale om, at de var finansieret, så man må sige, at der altså er en dobbeltholdning i dette her spørgsmål.

Den nuværende regering har måske nok ikke i samme omfang som den tidligere socialdemokratiske ledede regering givet skattelettelser, som